

«Ο δρόμος μου έχει τη δική του ιστορία!»

Απάντηση στο κάλεσμά μας να δώσουν το «παρών» όσοι αγαπούν τον παλιό Πειραιά, μας έστειλε η 73χρονη κα Νανά Ιωαννίδου, παλιά Πειραιώτισσα που σήμερα ζει στο Μοσχάτο. Η κα Ιωαννίδου, μαθήτρια του Γαλλικού Ινστιτούτου επί 10 χρόνια, μέλος του συλλόγου Κεφαλλήνων που εδρεύει στη οδό Γρ. Λαμπράκη, μας έστειλε τις αναμνήσεις της για ένα... δρόμο που έχει τη δική του ιστορία:

Η κα Νανά Ιωαννίδου με το ακορντεόν στο Σύλλογο Κεφαλλήνων

Οδός Γρ. Λαμπράκη (άλλοτε Β. Σοφίας) ΖΕΑ ΠΕΙΡΑΙΑ A LA MEMOIRE DE MA JEUNESSE! (ΣΤΗ ΘΥΜΗΣΗ ΤΗΣ ΝΙΟΤΗΣ ΜΟΥ)

Ακριβώς μετά τον πόλεμο το Γαλλικό Ινστιτούτο Πειραιά στεγαζόταν αρχικά στο Δημοτικό Σχολείο της κ. Ρόκκα στο Μοσχάτο (απέναντι από το σημερινό Γυμνάσιο). Τόσο τα παιδιά του Γυμνασίου αλλά και του Δημοτικού (οι δύο τελευταίες τάξεις) πλαισίωσαν αμέσως το Γαλλικό Ινστιτούτο τόσο από το Μοσχάτο όσο και από τις γύρω περιοχές αλλά και από τον Πειραιά.

Μιας και δεν ήταν γνωστή η «παγκοσμιότητα» της Αγγλικής γλώσσας και ο «καθωσπρεπισμός» του πιάνου με Γαλλικά ακόμα βασιλευε!

Στη σχολή της κ. Ρόκκα καθίσαμε ένα χρόνο, έπειτα μετακομίσαμε στο Δημοτικό Σχολείο Μοσχάτου της οδού Ομήρου. Τα παιδιά πλήθαιναν, οι απαιτήσεις μεγάλωναν, ο εμφύλιος είχε κοπάσει, έτσι το 1954 το Γαλ. Ινστιτούτο μετακόμισε πάλι, πρώτα πίσω ακριβώς από το Δημοτικό Θέατρο Πειραιά, και ύστερα στο οριστικό: 2ας Μεραρχίας και Ακτή Μουτσοπούλου.

Πανέμορφο ιστορικό κτίριο. Τα Μοσχατιωτόπουλα σκορπίσαμε άλλοι στην οδό Σίνα (στο κεντρικό) κι άλλοι στον Πειραιά.

Εμείς κάμποσα γειτονόπουλα μπολιαστήκαμε με άλλα Πειραιώτικα!

Καθηγητές μας άριστοι (Γάλλοι), διευθύντρια μας η κ. Σαμπράκου.

Είχαμε μπει στην εφηβεία και ζούσαμε πλέον τα σκασιαρχεία από τις «Γαλλικούρες μας», γύρω από τα αρκετά πανέμορφα σινεμά της τριγύρω περιοχής της Ζέας. -Η Γαλλική παιδεία μαζί με την έφεση της εφηβείας για σκασιαρχείο οριοθετούσε την μετέπειτα ζωή μας! Εν αγνοία μας!

Ναυαρχίδες μας για το σκασιαρχείο στα σινεμά της οδού Β. Σοφίας -τώρα Γρ. Λαμπράκη- όπου και το στέκι της Αδελφότητας Κεφαλληνίων και Ιθακησίων:

Σπλέντιτ- Παλλάς, Κάπιτολ αλλά και το Ολύμπιον (Ανδρούτσου και Σωτήρος)!!!

Καθημερινότητα μας ήταν το πηγαινέλα στην Γρηγορίου Λαμπράκη για χάζι στις φωτογραφίες, στις γιγαντοαφίσες των σινεμά και από εκεί με τα πόδια στο Μοσχάτο για εξοικονόμηση από τα εισιτήρια του λεωφορείου, για το επόμενο αντίτιμο του σινεμά!

Αλλά και για μια μοναδική και θρυλική τυρόπιτα από τον «Μυροβόλο» κάτω από τον κήπο του Γαλ. Ινστιτούτου!

Το "shopping therapy" τότε μας ήταν άγνωστο!... Και τις βόλτες με πασατέμπο! Τι Στόλοι με αεροπλανοφόρα!

Οι "Johnny" ναύτες Αμερικάνοι!

Αλλά και Γάλλοι ναύτες με κόκκινες χαρακτηριστικές φούντες στα καπέλα τους που το 1956 με το αεροπλανοφόρο "P.A.Arromanches" είχαν πλημμυρίσει εδώ έξω το πεζοδρόμιο της Αδελφότητας και εμείς τότε βαλθήκαμε ντε και καλά σαν 16χρονοι κοκότες να σαλτάρουμε επάνω τους για πιάνουμε τις κόκκινες φούντες, για γούρι! λέγαμε γελώντας!

Αλλά και τι φλέρντ αθώα! στο νυφοπάζαρο του δρόμου:
-τον είδα!-με είδε!-είμαστε ερωτευμένοι!!!

Θα λεγα με τη ζωή! Που τότε κυλούσε αβίαστα χωρίς άγχος και στρές ,
χωρίς τηλεόραση και computer,αλλά χαιρόμαστε ή λυπόμαστε ήρεμα και η ζωή μας κυλούσε
στα δικά μας μέτρα.

Για μας που ζήσαμε την εφηβεία σ'αυτά τα χρόνια το καθημερινό πηγαινέλα της οδού
Γ.Λαμπράκη θα μείνει κυριολεκτικά στη μνήμη και στη καρδιά μας, μια φωτεινή οδός που
έγραφε μέσα μας όλα τα δυνατά χρώματα της νιότης!

Νανά Ιωαννίδου